

ere imidlertid spagere repræsenterede ved denne Lethed, og jeg tillader mig derfor at lægge dem varmt paa Sinde, og navnlig det eventuelle Udvælg, at have det for Die, at man ikke paa dette Omraade bør fremtalde Noget, der kunde ligne en Prægravation for Kjøbstadernes Bedkommende. Og naar jeg gjør dette, da er det navnlig, fordi et æret Medlem for Aarhus (Singerslev), med hvis Udtalelser jeg i Øvrigt i Meget sympathiserer, igaa udtalte, at han ikke havde nogen stor Betænkelighed ved at vælge den ene eller den anden Ordning, thi man kunde være forvisset om, at hvis det i Tidens Løb viste sig, at en enkelt Kommune ved den Ordning, man var kommen til, vilde blive noget trykket, saa skete der nok en Forandring. Disse Bøyle paa Fremtiden anser jeg for at være i høj Grad farlige; thi Mange berolige sig ubetinget med, at man altid kan rette, hvad der er sket, og at man derfor nu blot behøver at tage, hvad der ligger for. Ere vi nu efter lange Overveielser naaet til at kunne faae dette Lovforslag færdigt, saa beder jeg om, at Enhver vil lade sig det være saa magtpaaliggende som mulig, at Fordelingspørgsmaalet, der jo kun dreier sig om Rigsdaler, Mark og Skilling, ikke skal være det Punkt af Loven, som vil blive Anstødsstenen for, at den ikke vinder den Tilslutning, som vi Alle maa ønske.

Formanden: Det ærede Medlem for Ahisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) har begjæret Ordet, men han har allerede haft det to Gange. Samtykker Thinget i, at det gives ham? (Ophold.) — Det ærede Medlem har Ordet.

Sagd: Jeg skal blot ganske kort bemærke, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Ledreborg) udtalte, at jeg skulde have erklæret, at vi som et kristeligt Folk skulde opfylde vor Forpligtelse mod de Fattige ved at sige: „Gjælp Eder selv!“ eller ved at bringe dem under et stærkere Tryk, saa gif han i Fortolkningen af mine Udtalelser en hel Del videre, end jeg vilde gjøre, hvis jeg vilde fortolke hans Udtalelser saaledes, som om han stillede Forslag om, at Lehn og Stamhuse skulde anvendes til Fattiggaarde. Hvad jeg ved mine Ytringer har villet præcisere, er, at Hensigten med det foreliggende Lovforslag kun er at afgjøre, hvorledes de Trængende skulle hjælpes, altsaa hvorledes Midlerne til Understøttelse for de Trængende paa den hensigtsmæssigste og mest praktiske Maade skulle tilveiebringes og anvendes, men ikke at skabe Retligheder eller Forbringere ved at raabe ud i Verden, hvilken Retlighed de Fattige have. Jeg vil give de Trængende en virkelig Hjælp, som bliver dem sikket ved Loven, men det ærede Medlem vil give dem abstrakte Retligheder, som de ikke ville blive fæde af at tære paa, og som de ikke ville gjøre Lo-

ven en eneste Smule gunstigere for de Paagjældende.

Singerslev: Jeg skal indskrænke mig til en aldeles kort Bemærkning, foranlediget ved, hvad den ærede Minister udtalte, idet han fremdrog et enkelt Punkt, som jeg havde nævnt i Sammenhæng med et andet. Jeg paaviste nemlig, at der allerede i Lovforslaget var nogen Tendens til paa forskjellig Maade at gaa til en Fordeling i større Kredse, ligesom den ærede Minister ogsaa havde udtalt, at han ikke vilde have Noget imod en Forandring med Hensyn til Navneaalet, navnlig naar man kom til en saadan Fordeling i større Kredse. I Sammenhæng hermed udtalte jeg, at man, hvis man nu kom til en mindre heldig Bestemmelse af Tidsfristen for at vinde Forsørgelsesret, maatte komme til en anden Fordeling, men det er Noget, der gjælder ganske i Almindelighed, hvad enten man sætter den ene eller den anden Frist. Ved en Lovgivning om økonomiske Forhold, hvor det gjælder om at fordøle Byrder, kan man ikke lade ude af Betragtning, men maa have for Die, at Fremtiden kan føre det med sig, at man kan komme til en anden Fordeling af Byrderne. Jeg vil imidlertid forvare mig imod, at jeg skulde have ment, at man nu kunde tage Noget, der var mindre retfærdigt og billigt og sætte det ind i Loven, idet man trostede sig med, at man i Fremtiden kunde hjælpe og bøde derpaa. Jeg har kun villet sige, at man ved den Slags Lovgivning om økonomiske Sager ikke altid kan ramme en absolut rigtig Fordeling, og at man altsaa maa være forberedt paa at komme til at forandre den. En anden Grund til, at jeg ikke har kunnet finde, at det omtalte Punkt er et Hovedpunkt, er den, jeg har fremsført over for et æret Medlem, nemlig at man ikke alene maa lægge Vægt paa den udredende Kommune, men ogsaa paa Individet. Det er Noget, jeg tror, der er uimodsigeligt, og hvorfor der kan ansøres adskillige Grunde.

Indenrigsministeren: Jeg vilde nødig have gjort en saadan Bemærkning som den omtalte lige over for det ærede Medlem, naar det virkelig skulde vise sig, at den havde været ugrunden, og jeg skulde være det ærede Medlem meget taknemlig, hvis han havde bragt denne Henviisning til en Omfordeling i Forbindelse med en Anvisning til en anden Omfordeling end den, der indeholdes i Loven. Jeg vil dog imidlertid henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at han netop i Forbindelse med disse Udtalelser fremsførte, at den kommunale Udøvelse ikke gaar i Retning af Samling. Han udtalte sig netop imod den Fordeling paa større Kredse, som findes i Lovforslaget, og vilde han altsaa have en anden Fordeling, hvad man jo maatte antage efter hans Udtalelser, tror jeg at have haft god Grund til